ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

του **Κ.Φουρίκου** (από το Αντιφασιστικό Καραβάνι στο Ντονμπάς)

Το Αντιφασιστικό Καραβάνι στην Ουκρανία, που έλαβε χώρα από τις 25 του Σεπτέμβρη έως την 1η του Οκτώβρη, αποτέλεσε ουσιαστικά την πρώτη (από τότε που ξεκίνησε η ένοπλη σύγκρουση) συλλογική προσπάθεια προσέγγισης (με αλληλέγγυα χαρακτηριστικά) της εξεγερμένης περιοχής της Ανατολικής Ουκρανίας, από κατοίκους χωρών του δυτικού κόσμου.

Και ενώ κανείς θα περίμενε μια τέτοια ενέργεια να έχει προκύψει μέσα από κάλεσμα, σχεδιασμό και υλοποίηση κάποιας οργάνωσης (ή και περισσότερων) της ευρωπαϊκής Αριστεράς, η πρωτοβουλία πάρθηκε τις πρώτες μέρες του καλοκαιριού από ένα μουσικό συγκρότημα: τους «σκληρούς» του ιταλικού σκα πανκ Banda Bassotti.

Τις προθέσεις τους οι Banda Bassotti τις είχαν δείξει και όταν είχαν βρεθεί στις αρχές του περασμένου Ιούνη στην Αθήνα μαζί με τους «δικούς μας» έλληνες Anfo και τους ισπανούς Boikot, στο πλαίσιο του φεστιβάλ Αναιρέσεις που διοργανώνει η νεολαία Κομμουνιστική Απελευθέρωση, όπου με δική τους πρωτοβουλία βρέθηκαν και τα τρία συγκροτήματα στη σκηνή για να τραγουδήσουν το γνωστό αντάρτικο ιταλικό τραγούδι «Bella Ciao» σηκώνοντας επίσης κι ένα πανό με το μήνυμα «Save the people of Donbass – Σώστε το λαό του Ντονμπάς».

Με μια ανακοίνωση που, ανάμεσα στα άλλα, σημείωνε «Είμαστε κουρασμένοι από όλα αυτά και σε συνεργασία με τις λαϊκές πολιτοφυλακές της Νοβορωσίας διοργανώνουμε ένα αντιφασιστικό ταμείο αλληλεγγύης. […] Θα μεταφέρουμε την αντιφασιστική αλληλεγγύη μας στο έδαφος του Ντονμπάς με μια συναυλία. Όπως έγινε ήδη το 1984 στη Νικαράγουα, το 1994 στο Σαλβαδόρ, το 2004 στην Παλαιστίνη, είμαστε τώρα έτοιμοι για ένα ακόμη ταξίδι» οι Banda Bassotti αναλάμβαναν ένα φορτίο μάλλον μεγαλύτερο από αυτό που αναλογεί σε μια πολιτικοποιημένη μπάντα κομμουνιστικής αναφοράς.

Στο κάλεσμα ανταποκρίθηκαν οργανώσεις, αγωνιστές, δημοσιογράφοι και καλλιτέχνες. Συνέδραμαν την προσπάθεια συγκέντρωσης οικονομικής ενίσχυσης και την απόπειρα να δοθεί ένα μήνυμα αλληλεγγύης στις Λαϊκές Δημοκρατίες του Ντονιέτσκ και του Λουγκάνσκ και στις πολιτοφυλακές τους. Αρκετοί από αυτούς τελικά στελέχωσαν και το ίδιο το καραβάνι, που έδωσε το πρώτο ραντεβού συγκρότησής του στη Μόσχα στις 25 του Σεπτέμβρη. Από την Ελλάδα συμμετείχαν τα μέλη της Αντιφασιστικής Καμπάνιας για την Ουκρανία Θάνος Ανδρίτσος, Κώστας Γούσης και Κώστας Φουρίκος (μέλη του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση) και ο δημοσιογράφος Άρης Χατζηστεφάνου.

Δημόσια το καραβάνι υποστήριξαν αρκετά συγκροτήματα από το χώρο του πολιτικοποιημένου πανκ όπως οι Ska-P, οι Boikot, οι Anti-Flag και άλλοι. Ενώ την υποστήριξη και τη συμμετοχή τους δημοσιοποίησαν αριστερές οργανώσεις από την Ιταλία, την Ισπανία, τη Χώρα των Βάσκων και την Ελλάδα.

Ανταπόκριση από το Αντιφασιστικό Καραβάνι

Πριν από την έναρξη του καραβανιού, κατά τη διάρκεια των καλοκαιρινών μηνών, προηγήθηκε μια σειρά δράσεων (συναυλίες, εξορμήσεις και καμπάνια σε σχολεία και εργασιακούς χώρους καθώς και ιντερνετικά μέσω μιας crowdfunding εκστρατείας) με σκοπό την κάλυψη των εξόδων του καραβανιού και την εξασφάλιση οικονομικής βοήθειας (και ανθρωπιστικής που αγοράστηκε από τη Ρωσία με μέρος των χρημάτων όπως φάρμακα, ρουχισμός κ.λπ.) προς τις περιοχές της Ανατολικής Ουκρανίας.

Εντέλει στη Μόσχα συγκεντρώθηκαν 50 περίπου αγωνιστές με ένα σημαντικό -αλλά μάλλον περισσότερο συμβολικό για το ύψος των αναγκών του λαού του Ντονμπάς- οικονομικό ποσό και προμήθειες σε υλική βοήθεια. Η έναρξη έγινε πανηγυρικά με συνέντευξη Τύπου στη ρώσικη πρωτεύουσα και συναυλία που άνοιξε υπό τους ήχους του ύμνου της Διεθνούς και με το πανό της ελληνικής αποστολής επί σκηνής. Πάνω του αναγράφονταν το σύνθημα (στη ρωσική και ελληνική γλώσσα): «Από το Ντονμπάς μέχρι το Κερατσίνι: Λευτεριά στο λαό – Θάνατος στο φασισμό». Στο πανό επίσης απεικονίζονταν ο δικός μας Παύλος Φύσσας και το δολοφονημένο, στο κτήριο των συνδικάτων στην Οδησσό, μέλος της ουκρανικής αριστερής οργάνωσης Borotba (Μπορότμπα, δηλαδή Αγώνας) Αντρέι Μπραζέφσκι.

Οι αγωνιστές που συναντήθηκαν στη Μόσχα στις 25 Σεπτέμβρη συγκροτούν ένα ενδιαφέρον ψηφιδωτό οργανώσεων και ρευμάτων εντός της ευρωπαϊκής Αριστεράς. Από την Ισπανία παραβρέθηκαν μέλη του αντιφασιστικού συντονισμού των ομάδων Brigadas AntiFascistas (BAF). Οι πολυάριθμοι Βάσκοι είχαν αναφορά σε αριστερές οργανώσεις του κινήματος της

βασκικής ανεξαρτησίας, όπως το Sortu και το Askapenas, ενώ πολλοί ήταν και ανένταχτοι με κριτική στάση στις υπάρχουσες οργανώσεις.

Υπήρχαν Ιταλοί αυτόνομοι από κοινωνικά κέντρα, μέλη του Μετώπου Κομμουνιστικής Νεολαίας αλλά και της νέας ελπιδοφόρας συσπείρωσης Noi Saremo Tutto («Εμείς θα είμαστε τα πάντα»), που επιχειρεί αναλύσεις και δράσεις με στόχο την αντικαπιταλιστική έξοδο από την κρίση με ιδιαίτερα στοιχεία την αντιΕΕ στοχοθεσία, την έξοδο από τη νομισματική ένωση και τη διαγραφή του χρέους. Έχουν να επιδείξουν κυρίως νεολαιΐστικη συμμετοχή αλλά και θεωρητικό έργο με εκδόσεις βιβλίων, διαλέξεις κ.ά. Από τη Ρωσία παραβρέθηκαν και συμμετείχαν εκπρόσωποι αντιφασιστικών ομάδων της Μόσχας και μέλη του ΚΕΚΡ (Κομμουνιστικό Εργατικό Κόμμα Ρωσίας). Αξίζει τέλος να σημειώσουμε ότι την όλη διαδικασία παρακολούθησαν χωρίς να καταφέρουν να φτάσουν στη Μόσχα συσπειρώσεις και συλλογικότητες που εκφράζουν την υποστήριξή τους στους εξεγερμένους της Ανατολικής Ουκρανίας από την Αγγλία, τη Σκωτία και την Ιρλανδία. Το καραβάνι τέλος είχε έρθει σε επαφή για να μπορέσει να βοηθηθεί σε μια σειρά υλικά ζητήματά του με το Κομμουνιστικό Κόμμα Ρώσικης Ομοσπονδίας (ΚΚΡΟ), κάτι που εντέλει μάλλον περισσότερα προβλήματα προξένησε παρά έλυσε.

Την Παρασκευή 26 Σεπτέμβρη το πούλμαν του καραβανιού ξεκίνησε ένα ταξίδι χιλίων και πλέον χιλιομέτρων από τη Μόσχα για τα σύνορα της Ρωσίας με τις εξεγερμένες περιοχές του Ντονμπάς. Την ίδια στιγμή από τη Μόσχα και άλλες πόλεις της Ρωσίας ξεκινούσαν τεράστια κονβόι φορτηγών με ανθρωπιστική βοήθεια, η οποία συγκεντρώθηκε από ρώσους πολίτες, που συνέρρευσαν σε διάφορα σημεία της χώρας. Πρέπει να σημειώσουμε εδώ (χωρίς καμία πρόθεση εξιδανίκευσης) πως τέτοιες ενέργειες όπως η καμπάνια συλλογής ανθρωπιστικής βοήθειας Κόκκινη Μόσχα – Πατριωτικό Μέτωπο (ή αντίστοιχες) δεν τις στηρίζουν μόνο απλοί πολίτες και τα όποια κόμματα της Αριστεράς αλλά και εθνικιστές, επιχειρηματίες, το κόμμα του Βλ. Πούτιν και άλλοι αντίστοιχοι. Πρέπει επίσης να σημειώσουμε σύντομα κάποια πράγματα για το πολιτικό κλίμα στη Ρωσία. Τα δελτία ειδήσεων ξεκινούν και τελειώνουν με το ζήτημα της Νοβορωσίας, στους δρόμους πολλοί φορούν το σήμα με τις πορτοκαλιές και μαύρες λωρίδες (είναι το σήμα του Αγίου Γεωργίου, παραδοσιακό σύμβολο της ρώσικης κουλτούρας και των ρωσικών πολεμικών αναμετρήσεων, σύμβολο της Αντιφασιστικής Νίκης του Κόκκινου Στρατού στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο) και κυκλοφορούν με μπλούζες με σοβιετικά σύμβολα που μάχονται τα αστέρια της ΕΕ και τα αντίστοιχα των ΗΠΑ, σκίτσα με τον Πούτιν να βγάζει νοκάουτ τον Ομπάμα σε αγώνα καράτε και τη ρωσική αρκούδα να κοιτάει ήρεμη αλλά έτοιμη να επιτεθεί προς τη Δύση. Όλα συνηγορούν υπέρ ενός πολύ έντονου πολιτικού κλίματος, με μια νέα πλειοψηφική εθνική αφήγηση για τη Ρωσία, που βρίσκεται σε κίνδυνο και πρέπει να αντιδράσει, με τον Πούτιν να

ηγείται πιο ενισχυμένος μάλλον από ποτέ και με τα σοβιετικά κομμουνιστικά σύμβολα να μην εξασφαλίζουν πέρα από την αισθητική και ιστορική ηγεμονία ή την αναφορά όλων στον αντιφασισμό μια περισσότερο ουσιαστική πολιτική ηγεμονία εντός της Ρωσίας.

Απέναντι στην κυρίαρχη αφήγηση βρίσκεται μια περίεργη, θλιβερή και ανίερη «συμμαχία προθύμων»: τα παραδοσιακά, αστικά, δυτικότροπα, κόμματα της αντιπουτινικής αντιπολίτευσης, ορισμένες αναρχικές και τροτσκιστικές ομάδες (κι αυτές κομμάτι αγώνων που γίνονται εδώ και χρόνια ενάντια στο καθεστώς Πούτιν) που έχουν υιοθετήσει έναν αριστερό «μαϊντάν» προσανατολισμό και οι εθνικιστές νεοναζιστικής ιδεολογικής προέλευσης. Οι τελευταίοι δεν διστάζουν να πουν ότι δεν υπερασπίζονται την υποταγμένη στους Εβραίους πολυεθνική Ρωσία του Πούτιν και τις επιλογές της και ότι προτιμούν να καταταγούν στα τάγματα Αζόφ και Αϊντάρ με τα αδέρφια τους από τον ουκρανικό Δεξιό Τομέα παλεύοντας για Ρωσία, Ουκρανία και Ευρώπη όπου θα επικρατεί φυλετική καθαρότητα!

Το καραβάνι, κάνοντας αρκετές στάσεις για επιπλέον συλλογή βοήθειας και πραγματοποιώντας μικρές εκδηλώσεις σε συνεννόηση με το ΚΚΡΟ (με μουσική, ομιλίες κ.λπ.), έφτασε τελικά σε ένα από τα πιο προκεχωρημένα σημεία των ρωσικών συνόρων, το (ρώσικο) Ντονιέτσκ. Η αποστολή κατέλυσε σε (κάτι σαν) ξενοδοχείο (ήταν παλιά σοβιετική κατασκήνωση εντός της οποίας λειτουργούσε και σχολείο με παιδάκια από το Λουγκάνσκ και το Ντονιέτσκ της Νοβορωσίας) τα ξημερώματα του Σαββάτου 27 Σεπτέμβρη.

Εκεί έγιναν οι πρώτες συναντήσεις του καραβανιού με πολιτοφύλακες και πρόσφυγες αλλά ήρθε και σε επαφή με τις πρώτες (και σχεδόν αξεπέραστες όπως θα αποδεικνύονταν στη συνέχεια) δυσκολίες στη σχέση του με τις ρώσικες αρχές και το ΚΚΡΟ, που λειτουργούσε ως μέρος τους. Στην πραγματικότητα το καραβάνι είχε την τύχη και την ατυχία να βρεθεί στην περιοχή τις μέρες που λάμβαναν χώρα σημαντικές αλλαγές τόσο εντός όσο και εκτός του Ντονιέτσκ και του Λουγκάνσκ, στο έδαφος της πρόσφατης συμφωνίας εκεχειρίας του Μινσκ,

βασική συνέπεια της οποίας είναι το κλείσιμο των συνόρων και η σκλήρυνση των ελέγχων ακόμη και για τους επισκέπτες από την πλευρά των ρωσικών αρχών, με δύο στόχους: Αφενός να υποστηρίξουν την κατεύθυνση της ειλικρινούς προσπάθειας κατευνασμού της σύγκρουσης της Ρωσίας με την ΕΕ με εκφραστή τον= Πούτιν (στην περιοχή τις μέρες που το καραβάνι προσέγγιζε τα σύνορα αναπτύσσονταν περαιτέρω δυνάμεις παρατηρητών του ΟΑΣΕ για τον έλεγχο των συνόρων) και αφετέρου να ελέγξουν με κάθε τρόπο την όποια βοήθεια εισέρχεται στις εξεγερμένες περιοχές, κάτι που ήδη αποτελεί βασικό εργαλείο της Ρωσίας για τον έλεγχο των πραγμάτων και αναμένεται να ενταθεί.

Εντέλει οι προσπάθειες (με άπειρα περιστατικά που θα άξιζε να συζητηθούν και θα συζητηθούν και από τις σελίδες του Πριν ξανά, καθώς και σε άλλα μέσα) απέβησαν άκαρπες και οι δυσκολίες που στο έδαφος της συμφωνίας του Μινσκ προέβαλαν οι ρώσικες αρχές (κι ενώ τόσο οι αντάρτικες ομάδες με τις οποίες το καραβάνι ήταν σε επαφή όσο και οι επίσημες αρχές της Λαϊκής Δημοκρατίας του Λουγκάνσκ περίμεναν και εξέφραζαν το θυμό και την απορία τους για τη μη είσοδο) δεν επέτρεψαν στο καραβάνι να πραγματοποιήσει τον αρχικό του σχεδιασμό και να περάσει ολόκληρο στην περιοχή του Λουγκάνσκ, ώστε να δώσει τις δύο συναυλίες. Τελικά συναυλία έγινε στα σύνορα με παρουσία ρώσων πολιτών, πολιτοφυλάκων και προσφύγων από το Ντονμπάς, ενώ ομάδες του καραβανιού εισήλθαν με μη θεσμικό τρόπο στο Λουγκάνσκ (μέσα σε αυτούς και η ελληνική αποστολή) και ήρθαν σε επαφή με τους αντάρτες και την κατάσταση εκεί. Τέλος ομάδα ανταρτών συναντήθηκε με ολόκληρο το καραβάνι στο κομμάτι της ρώσικης επικράτειας όπου παραδόθηκε επίσημα η ανθρωπιστική βοήθεια και έγιναν πολλές επαφές, συνομιλίες κ.λπ.

Δύο από τα μέλη της ελληνικής αποστολής άλλωστε είχαν καταφέρει από το βράδυ του Σαββάτου (μπροστά στον κίνδυνο που συλλογικά εντοπίστηκε να μη γίνει κατορθωτή η είσοδος στην επαρχία του Λουγκάνσκ) να εισέλθουν ξεχωριστά από το υπόλοιπο καραβάνι στην περιοχή του Ντονιέτσκ. Παρέμειναν το μεγαλύτερο διάστημα εντός της πόλης του Ντονιέτσκ. Ήρθαν σε επαφή με πολιτοφύλακες και πολιτικούς εκπροσώπους (και ελληνικής καταγωγής κάποιοι από αυτούς), παρακολούθησαν εκδηλώσεις μνήμης σε νεκρούς αντάρτες και βρέθηκαν μπροστά στις συνέπειες που οι πολεμικές συγκρούσεις ακόμη προκαλούν με το εγκλωβισμένο στο αεροδρόμιο του Ντονιέτσκ κομμάτι φασιστών της Εθνικής Φρουράς να βομβαρδίζει κατά διαστήματα περιοχές της πόλης (όπως το σχολείο την 1η Οκτωβρίου, πρώτη μέρα που θα πήγαιναν σχολείο οι εναπομείναντες μαθητές).

Η γνωριμία με τους πολιτοφύλακες και των δύο δημοκρατιών που μάχονται εναντίον της συμμαχίας νεοφιλελεύθερων και ναζί του Κιέβου αποτελεί πλούσια εμπειρία, το υλικό της οποίας θα αρχίσει να ανεβαίνει στο Πριν, στην ιστοσελίδα toperiodiko.gr και στο μπλογκ της

Αντιφασιστικής Καμπάνιας για την Ουκρανία το επόμενο διάστημα, ενώ τμήμα του θα προβληθεί και στη μεγάλη εκδήλωση που προγραμματίζεται για τις 17 Οκτώβρη στην Αθήνα.

Παιδιά της δικής μας γενιάς πήραν τα όπλα ενάντια στους φασίστες

Τα συμπεράσματα είναι πολλά αλλά ταυτόχρονα αντιφατικά, ρευστά κι αυτά τα ίδια, αφού προσπαθούν να διαλεχθούν με μια ιδιαίτερα ρευστή περίοδο συνολικά για τον πλανήτη και σε μια μάλιστα από τις πιο ταραγμένες περιοχές του. Ζούμε σε μια εποχή που οι πολεμικές συγκρούσεις έχουν έρθει στο προσκήνιο με ξεδιάντροπο και αμοραλιστικό τρόπο από την πλευρά των αστικών τάξεων, που όσο παλεύουν να καθυποτάξουν τους εργαζομένους άλλο τόσο την ίδια στιγμή ανταγωνίζονται και αναμεταξύ τους.

Σε αυτό το πλαίσιο γινόμαστε μάρτυρες τρομερών εξελίξεων. Βασικό στοιχείο αυτών είναι ότι ισχυρά ιμπεριαλιστικά καπιταλιστικά κέντρα, όπως οι ΗΠΑ και η ΕΕ, δεν διστάζουν να συνεργαστούν με διάφορους απάνθρωπους ολοκληρωτικούς σχηματισμούς από τους ισλαμιστές του ISIS στη Συρία, μέχρι τους νεοναζί του Δεξιού Τομέα στο Κίεβο. Δεν διστάζουν να αλλάξουν το status quo ολόκληρων περιοχών όπως της Ουκρανίας κατασκευάζοντας ψεύτικες, εθνικές – εθνικιστικές ταυτότητες, αναζωπυρώνοντας τα μίση, στηρίζοντας αυτούς που απαγορεύουν σε τεράστιες πληθυσμιακές ομάδες να μιλούν και να μαθαίνουν τη μητρική τους γλώσσα, αυτούς που απαγορεύουν κομμουνιστικά κόμματα, αυτούς που γκρεμίζουν τα αγάλματα του Λένιν και τα σοβιετικά σύμβολα.

Απέναντι σε τέτοιες καταστάσεις ο λαός δεν έχει άλλη επιλογή παρά να αντισταθεί ακόμη κι αν αυτό σημαίνει πως πρέπει να πάρει τα όπλα: Από τη Γάζα μέχρι το Ντονμπάς και από την Κωνσταντινούπολη μέχρι τη Συρία. Η Αριστερά πρέπει να μπορεί να καταλαβαίνει τέτοιες καταστάσεις, να μην περιμένει έτοιμες λύσεις με «σωστούς κατά παραγγελία συσχετισμούς» και επιλογές που δεν εμπεριέχουν ρίσκο.

Όταν ο λαός ξεσηκώνεται απέναντι σε χούντες, όπως αυτή του Κιέβου, για την επιβίωση, για

την αξιοπρέπεια, για ένα καλύτερο μέλλον, η Αριστερά οφείλει να πρωταγωνιστήσει και να στηρίξει. Ακόμη κι αν υπάρχουν συμφέροντα που επιβουλεύονται έναν τέτοιο ξεσηκωμό (που υπάρχουν), ακόμη κι αν εντός αυτών που ξεσηκώθηκαν υπάρχουν φορείς ιδεών αντίπαλων από όσες πρεσβεύει η Αριστερά (που επίσης υπάρχουν, τις είδαμε και από κοντά).

Οι κομμουνιστές, οι επαναστάτες, πρέπει να είναι μπροστάρηδες σε τέτοιους ξεσηκωμούς που θα έχουν και εθνικά χαρακτηριστικά ανεξαρτησίας και επιβίωσης από το Λουγκάνσκ μέχρι το Κομπανί της Συρίας και θα ξεσπάνε διαρκώς όσο οι ιμπεριαλιστές δεν διστάζουν να φέρουν στο προσκήνιο νέους σχεδιασμούς όξυνσης των συγκρούσεων τους.

Ένας από τους συντρόφους της αποστολής, ο Θάνος Ανδρίτσος, προτού φύγουμε έλεγε «Αν έστω κι ένας πολεμάει με μια κόκκινη σημαία και το πιστόλι του ενάντια στους στρατούς των φασιστών και της ΕΕ, τότε αυτός είναι για τον οποίο παλεύουν οι κομμουνιστές όλου του κόσμου. Έστω κι ένας αξίζει να κάνουμε ό,τι μπορούμε για να του δώσουμε την αλληλεγγύη μας». Σήμερα μπορούμε να πούμε ότι ευτυχώς βρήκαμε εκεί μέσα στο εμπόλεμο Ντονμπάς πολλούς περισσότερους από έναν. Και η σκέψη μας παραμένει ακόμη εγκλωβισμένη κοντά τους.

Δεν είναι κομάντο, δεν είναι Τζι Άι Τζο, είναι απλοί τύποι και τύπισσες σαν κι εμάς. Νέοι άνθρωποι οι περισσότεροι με κανονική ζωή, σπουδές και όνειρα. Όσο κι αν το μυαλό δεν το χωράει, αυτό το ελάχιστο που εμείς ζήσαμε (από χίλιες μεριές προστατευμένοι) ως μικρή «περιπέτεια» γι' αυτούς είναι καθημερινότητα. Είναι η ζωή τους. Χίλιες φορές πιο πραγματική και δύσκολη. Δικά μας παιδιά, δική μας γενιά. Πήραν τα όπλα αφού δεν είχαν άλλη επιλογή. Για επιβίωση, για αξιοπρέπεια, για ένα καλύτερο μέλλον. Ό,τι κι αν γίνει, η μισή μας καρδιά έχει μείνει για πάντα μαζί τους.

Με μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση και θάρρος, καθήκον έχουμε να σπάσουμε το τείχος της σιωπής που επικρατεί στην Ευρώπη για το Ντονμπάς και να παλέψουμε με μεγαλύτερη επιμονή για τις υποθέσεις του κινήματος στην Ελλάδα και σε ολόκληρο τον κόσμο. Πλέον έχουμε τη δυνατότητα και με τις επαφές που έγιναν να μετατρέψουμε την Αντιφασιστική Καμπάνια για την Ουκρανία σε ένα σύνδεσμο μόνιμης συνδρομής, αλληλεγγύης και επικοινωνίας και με τις Λαϊκές Δημοκρατίες του Ντονμπάς. Με διοργάνωση νέων ενημερωτικών εκδηλώσεων, κινητοποιήσεων και –γιατί όχι– πολύ σύντομα νέων αποστολών. Μπορούμε πλέον να είμαστε σε θέση να συντονιστούμε με τις άλλες επιτροπές αλληλεγγύης που έχουν φτιαχτεί από την Αγγλία μέχρι την Ιταλία, τη Χώρα των Βάσκων και την Ισπανία, συγκροτώντας μια πανευρωπαϊκή καμπάνια. Οφείλουμε να πολεμήσουμε τη χούντα του Κιέβου με κάθε τρόπο αλλά πολύ περισσότερο να πολεμήσουμε όσους την οπλίζουν. Κι αυτοί

δεν είναι άλλοι από όσους εκμεταλλεύονται και χτυπάνε και τον ελληνικό λαό: η ΕΕ, το ΝΑΤΟ, το ΔΝΤ, οι τραπεζίτες, οι βιομήχανοι, τα αφεντικά. Τέτοιες πλευρές θα έχει η δική μας συμβολή. Τέτοιο θα είναι το μετερίζι του δικού μας αντάρτικου μέχρι να δυναμώσει κι άλλο περισσότερο και να αναμετρηθεί

Πηγή:prin.gr